

WILBUR

DE ELFDE PLAAG

SMITH

‘Topamusement.’
– de Volkskrant

AVONTUUR

Twee eenzame figuren daalden de hoge berg af. Ze droegen een door de reis versleten bontjas, een leren helm en onder hun kin vastgebonden oorflappen tegen de kou. Hun baard was onverzorgd en hun gezicht verweerd. Ze droegen al hun schamele bezittingen op hun rug. Ze hadden een zware, gevaarlijke reis moeten maken om deze plek te bereiken. Hoewel hij vooropliep, had Meren geen idee waar ze waren en hij wist evenmin waarom ze de verre reis hadden gemaakt. Hij wist alleen dat de oude man die hem volgde het wist en deze had het Meren nog niet willen vertellen.

Sinds ze uit Egypte waren vertrokken, waren ze zeeën, meren en vele grote rivieren overgestoken en over uitgestrekte vlakten en door reusachtige bossen getrokken. Ze waren vreemde en gevaarlijke dieren en nog vreemdere en gevaarlijkere mannen tegengekomen. Daarna waren ze de bergen in gegaan, een wonderbaarlijke wirwar van besneeuwde toppen en gapende ravijnen waar het ademen bemoeilijkt werd door de ijle lucht. Hun paarden waren in de kou gestorven en Meren was een vingertop kwijtgeraakt die door de felle vorst zwart was geworden en was gaan rotten. Gelukkig was het niet de vinger van zijn zwaardhand en ook niet een van de vingers waarmee hij zijn grote boog spande en de pijlen afschoot.

Meren stopte op de rand van de laatste, steile rots. De oude man kwam naast hem staan. Zijn bontjas was gemaakt van de huid van een sneeuw-tijger die door Meren met één pijl was gedood toen het dier hem aanviel. Terwijl ze schouder aan schouder stonden, keken ze neer op een vreemd gebied vol rivieren en dichte, groene oerwouden.

‘Vijf jaar,’ zei Meren. ‘We zijn nu vijf jaar onderweg. Is dit het einde van de reis, Magiër?’

‘Kom nou, beste Meren, zo lang is het toch niet geweest?’ vroeg Taita en zijn ogen glinsterden plagerig onder wenkbrauwen die wit waren van de rijp.

Ten antwoord trok Meren zijn zwaard van zijn rug en liet Taita de rijen kerfjes in het leer van de schede zien. ‘Ik heb elke dag genoteerd, als u ze mocht willen tellen,’ verzekerde hij Taita. Meer dan de helft van zijn leven was hij Taita gevolgd en had hij hem beschermd, maar hij wist nog steeds nooit helemaal zeker of de oude man serieus was of een grapje maakte.

‘Maar u hebt mijn vraag niet beantwoord, geëerde Magiër. Zijn we aan het einde van onze reis gekomen?’

‘Nee.’ Taita schudde zijn hoofd. ‘Maar laat het een troost voor je zijn dat we in elk geval een goed begin hebben gemaakt.’ Hij ging Meren nu voor over de smalle richel die schuin over de rotswand naar beneden liep.

Meren keek hem even na en toen verscheen er een quasizielige, berustende grijns op zijn openhartige, knappe gezicht. ‘Rust de oude schurk dan nooit?’ vroeg hij aan de bergen voordat hij zijn zwaard over zijn rug zwaaide en hem volgde.

Toen ze onder aan de rots om een uitsteeksel van wit kwartssteen heen liepen, piepte een stem vanuit de hoogte: ‘Welkom, reizigers! Ik heb lang op uw komst gewacht.’

Ze bleven verbaasd staan en keken omhoog naar de richel boven hen. Er zat een kinderlijke verschijning op, een jongen die niet ouder leek dan elf jaar. Het was vreemd dat ze hem niet eerder opgemerkt hadden, want hij zat in het volle zicht. Het heldere licht van de hoge zon weerkaatste op het glanzende kwartssteen dat hem omringde met een stralende nimbus die pijn deed aan de ogen. ‘Ik ben hierheen gestuurd om u te begeleiden naar de tempel van Saraswati, de godin van wijsheid en wedergeboorte,’ zei het kind met een zoetgevooisde stem.

‘Je spreekt Egyptisch!’ flapte Meren er verbaasd uit.

De jongen beantwoordde de domme opmerking met een glimlach. Hij had het bruine gezicht van een ondeugende aap, maar zijn glimlach was zo innemend dat Meren wel terug moest glimlachen.

‘Ik heet Ganga. Ik ben de boodschapper. Kom mee! Het is nog wel een eindje weg.’ Toen hij opstond, bungelde zijn dikke zwarte haarvlecht over een blote schouder. Zelfs in deze kou droeg hij alleen een lendendoek. Zijn gladde, blote bovenlichaam had een donkere kastanjekleur, maar op zijn rug had hij een bult zo groot als die van een kameel, grotesk en choquerend. Toen hij hun gelaatsuitdrukking zag, glimlachte hij weer. ‘U raakt er wel aan gewend, net als ik.’ Hij sprong van de richel en pakte Taita’s hand vast. ‘Deze kant uit.’

De volgende twee dagen leidde Ganga hen door dicht bamboebos. Het pad had veel kronkels en bochten en zonder hem zouden ze allang verdwaald zijn. Terwijl ze afdaalden, werd de lucht warmer en konden ze eindelijk hun bontjas uitdoen en hun helm afzetten. Taita’s haar was dun, sluijk en zilvergrijs. Meren had dik, donker krulhaar. Op de tweede dag bereikten ze het einde van het bamboebos en volgden ze het pad een dicht

oerwoud in waar de takken van de bomen zich boven hun hoofd verstrengden en het licht tegenhielden. De lucht was warm en er hing een doorringende geur van vochtige aarde en rottende planten. Vogels met een felkleurig vederkleed vlogen boven hun hoofd, kleine apen kwetterden en kakelden op de hoogste takken en schitterend gekleurde vlinders zweefden boven de in bloei staande klimplanten.

Het oerwoud eindigde abrupt en ze kwamen op een open vlakte van ongeveer anderhalve kilometer lang die zich uitstrekte tot aan het oerwoud aan de andere kant ervan. Midden op deze open vlakte stond een indrukwekkend gebouw. De torens, torentjes en terrassen waren gebouwd van botergele steenblokken en het hele complex werd omringd door een hoge muur die uit hetzelfde steen opgetrokken was. De muur was versierd met beeldhouwwerk dat een uitbundig feest van naakte mannen en wellustige vrouwen liet zien.

‘Van wat die beelden aan het doen zijn, zouden de paarden schrikken,’ zei Meren op afkeurende toon, maar zijn ogen glinsterden.

‘Ik denk dat je een goed model voor de beeldhouwers geweest zou zijn,’ zei Taita. Elke denkbare vereniging van mensenlichamen was in het gele steen uitgehouwen. ‘Er is voor jou toch zeker niets nieuws op die muur te zien?’

‘Integendeel, ik zou er veel van kunnen leren,’ antwoordde Meren. ‘De helft ervan zou ik niet eens kunnen verzinnen.’

‘Dat is de Tempel van Kennis en Wedergeboorte,’ zei Ganga. ‘Hier wordt de voortplantingsdaad niet alleen als iets heiligs, maar ook als iets moois gezien.’

‘Meren is al heel lang dezelfde mening toegedaan,’ merkte Taita droogjes op.

Het pad onder hun voeten was nu geplaveid en ze volgden het tot aan de poort in de muur rondom de tempel. De massieve teakhouten poort stond open.

‘Ga maar naar binnen!’ spoorde Ganga hen aan. ‘U wordt verwacht door de *apsara's*.’

‘De *apsara's*?’ vroeg Meren.

‘De tempelmeisjes,’ verklaarde Ganga.

Toen ze de poort door liepen, knipperde zelfs Taita verbaasd met zijn ogen, want ze kwamen in een schitterende tuin. Op de gladde, groene gazons stonden overal bosjes bloeiende struiken en fruitbomen waarvan er vele al vlezige, prachtig rijpende vruchten droegen. Zelfs Taita, die een

kundig botanicus en hovenier was, herkende sommige van de exotische soorten niet. De bloembedden waren van een verblindende kleurenpracht. Vlak bij de poort zaten drie jonge vrouwen op het gazon. Toen ze de reizigers zagen, sprongen ze op en renden lichtvoetig naar hen toe. Ze lachten en dansten van opwinding en kusten en omhelsden zowel Taita als Meren. De eerste apsara was slank en mooi en ze had goudblond haar. Ze zag er meisjesachtig uit, want haar roomblanke huid was volmaakt. ‘Welkom! Ik heet Astrata,’ zei ze.

De tweede apsara had donker haar en schuinstaande ogen. Haar huid was zo doorschijnend als bijenwas en glansde als ivoor dat door een meesterambachtsman was bewerkt. Ze was beeldschoon en in de bloei van haar vrouwelijkheid. ‘Ik heet Woe Loe,’ zei ze en ze streelde bewonderend Merens gespierde arm, ‘en u bent mooi.’

‘Ik heet Tansid,’ zei de derde apsara, die lang en statig was. Haar ogen waren verbluffend turquoisegroen, haar haar had een schitterende kastanjebruine kleur en ze had volmaakte, witte tanden. Toen ze Taita kustte, was haar adem even geurig als de bloemen in de tuin. ‘Welkom,’ zei Tansid tegen hem. ‘We wachtten op u. Kashyap en Samana hebben ons verteld dat u zou komen. Ze hebben ons gestuurd om u te verwelkomen. We zijn blij dat u er bent.’

Met één arm om Woe Loe keek Meren om naar de poort. ‘Waar is Ganga gebleven?’ vroeg hij.

‘Ganga heeft nooit bestaan,’ antwoordde Taita. ‘Hij is een bosgeest en nu hij zich van zijn taak heeft gekweten, is hij teruggekeerd naar de andere wereld!’ Meren accepteerde dat. Hij was al zo lang met de Magiër samen dat zelfs de meest bizarre magische verschijnselen hem niet meer verbaasden. De apsara’s brachten hen de tempel binnen. Na het heldere, warme zonlicht in de tuin waren de hoge zalen koel en halfdonker en de wierookbranders die voor de gouden beelden van de godin Saraswati stonden, verspreidden hun geur in de lucht. Priesters en priesteressen in golvende saffraankleurige gewaden baden ervoor terwijl andere apsara’s als vlinders door de schaduwen zweefden. Sommigen van hen kwamen de vreemden kussen en omhelzen. Ze streelden Merens armen en borst en Taita’s zilverkleurige baard.

Ten slotte pakten Woe Loe, Tansid en Astrata hun hand en leidden hen door een lange gang naar de woonverblijven van de tempel. In de eetzaal serveerden de vrouwen hun schalen met gestoomde groente en bekers zoete, rode wijn. Ze hadden zo lang op een karig rantsoen geleefd dat zelfs

Taita gulzig at. Toen ze genoeg hadden, bracht Tansid Taita naar het vertrek dat voor hem gereserveerd was. Ze hielp hem met uitkleden en daarna moest hij van haar in een koperen bak met warm water gaan staan, zodat ze zijn vermoeide lichaam kon afsponsen. Ze leek op een moeder die een kind waste, zo natuurlijk en teder dat Taita zich zelfs niet geneerde toen ze met de spons over het lelijke litteken van zijn castratie streek. Toen ze hem had afgedroogd, leidde ze hem naar de slaapmat waar ze zachtjes zingend naast hem bleef zitten tot hij in een diepe, droomloze slaap viel.

Woe Loe en Astrata brachten Meren naar een ander vertrek. Zoals Tansid bij Taita had gedaan, wasten ze hem en brachten hem daarna naar zijn slaapmat. Meren probeerde hen bij zich te houden, maar hij was uitgeput en zijn pogingen waren halfhartig. Ze giechelden en glipten weg. Binnen een paar seconden was ook hij in slaap gevallen.

Hij sliep tot het daglicht het vertrek binnensijpelde en hij voelde zich uitgerust en verkwikt. Zijn versleten, vuile kleren waren verdwenen en vervangen door een schone, wijde tuniek. Zodra hij zich had aangekleed, hoorde hij het lieve gelach en de stemmen van vrouwen die door de gang voor zijn deur naderden. De twee meisjes kwamen bij hem binnenvallen met porseleinen schalen en kannen met vruchtensap in hun handen. Terwijl ze samen met hem aten praatten de apsara's met hem in het Egyptisch, maar onder elkaar spraken ze een mengeling van talen, wat hun gemakkelijk leek af te gaan. Ze hadden echter allebei een voorkeur voor een taal die duidelijk hun moedertaal was. Die van Astrata was Ionisch, wat verklaarde waarom ze zulk fijn, blond haar had, en Woe Loe sprak met de welluidende klanken van het verre China.

Toen ze klaar waren met eten, namen ze Meren mee naar buiten, de zon in, en naar een diepe poel met een spuitende fontein. Ze trokken allebei hun lichte kleren uit en doken naakt de poel in. Toen ze zagen dat Meren achterbleef, kwam Astrata de poel uit om hem te halen, terwijl het water van haar haar en haar lichaam stroomde. Ze pakte hem lachend vast, trok zijn tuniek uit en trok hem mee naar de poel. Woe Loe kwam haar helpen en toen ze hem eenmaal in het water hadden, spatten ze vrolijk rond. Al snel liet Meren zijn preutsheid varen en gedroeg hij zich even frank en vrij als zij. Astrata waste zijn haar en betastte vol ontzag de littekens op zijn uitpuilende spieren. Het verbaasde Meren hoe volmaakt gevormd de lichamen van de twee apsara's waren die zich tegen hem aan wreven. De hele tijd waren hun handen onder water bezig. Toen ze hem samen een erectie hadden bezorgd, gilden ze van verrukking. Ze trokken hem het wa-

ter uit en brachten hem naar een klein paviljoen onder de bomen. Stapels tapijten en zijden kussens lagen op de stenen vloer. Nog nat van de poel duwden ze hem er languit op. ‘Nu gaan we de godin aanbidden,’ zei Woe Loe tegen hem.

‘Hoe doen we dat?’ vroeg Meren.

‘Wees maar niet bang. We zullen het je laten zien,’ verzekerde Astrata hem. Ze drukte haar hele lichaam met de zijdezachte huid tegen zijn rug en kustte van achteren zijn oren en nek terwijl haar warme buik zijn billen bedekte. Ze strekte haar handen uit om Woe Loe te strelen die zijn mond kustte en haar armen en benen om hem heen geslagen had. De twee meisjes waren buitengewoon bedreven in de kunst der liefde. Na een tijdje leek het of ze met zijn drieën versmolten waren tot één organisme, een wezen met zes armen, zes benen en drie monden.

Net als Meren werd Taita vroeg wakker. Hoewel hij uitgeput was geweest van de lange reis hadden de paar uur slaap zijn lichaam en geest verkwikt. Toen hij op zijn slaapmat rechtop ging zitten, vulde het licht van de zonsopgang zijn kamer en zag hij dat hij niet alleen was.

Tansid zat geknield naast zijn mat en glimlachte naar hem. ‘Goedemorgen, Magiër. Ik heb een ontbijt voor u. Wanneer u gegeten en gedronken hebt, willen Kashyap en Samana u graag ontmoeten.’

‘Wie zijn dat?’

‘Kashyap is onze geëerde abt. Samana is onze geëerde moeder-overste. Net als u zijn het allebei eminente magiërs.’

Samana wachtte in een prieel in de tempeltuyn op hem. Ze was een knappe vrouw van onbestemde leeftijd die een saffraankleurig gewaad droeg. Het dikke haar bij haar slapen was zilverkleurig en haar ogen waren oneindig wijs. Nadat ze hem had omhelsd, vroeg ze Taita of hij naast haar op de marmeren bank wilde gaan zitten. Ze informeerde naar de reis die hij had gemaakt om de tempel te bereiken en ze praatten een poosje voordat ze zei: ‘We zijn zo blij dat u op tijd bent aangekomen om abt Kashyap te ontmoeten. Hij zal niet veel langer bij ons zijn. Hij is degene die u heeft laten komen.’

‘Ik wist dat ik hier ontboden was, maar ik wist niet door wie.’ Taita knikte. ‘Waarom heeft hij me hierheen laten komen?’

‘Dat zal hij u zelf vertellen,’ zei Samana. ‘We gaan nu naar hem toe.’ Ze stond op en pakte zijn hand. Ze lieten Tansid achter en Samana leidde hem door vele gangen en daarna een wenteltrap op waaraan geen einde leek te komen. Ten slotte kwamen ze uit in een kleine, ronde kamer boven in de hoogste tempelminaret. Hij was rondom open en bood uitzicht over het groene oerwoud tot aan de verre bergketens in het noorden met hun be-sneeuwde toppen. In het midden van de kamer lag een zacht met kussens bedekt matras waarop een man zat.

‘Ga recht voor hem staan,’ fluisterde Samana. ‘Hij is bijna helemaal doof en hij moet uw lippen kunnen zien wanneer u spreekt.’ Taita deed wat ze had gezegd en daarna keken Kashyap en hij elkaar een poosje zwijgend aan.

Kashyap was hoogbejaard. Zijn ogen waren flets en zijn mond was tandeloos. Zijn huid was zo droog en vlekkelig als oud perkament en zijn haar, baard en wenkbrauwen waren doorzichtig als glas. Zijn handen en hoofd trilden onbedwingbaar.

‘Waarom hebt u me laten komen, Magiër?’ vroeg Taita.

Omdat u de juiste geest hebt.’ Kashyap sprak fluisterend.

‘Hoe weet u dat?’ vroeg Taita.

‘Door uw esoterische kracht en persoonlijkheid laat u een verstoring van de ether achter die van verre zichtbaar is,’ verklaarde Kashyap.

‘Wat wilt u van me?’

‘Niets en alles, misschien zelfs uw leven.’

‘Verklaar u nader.’

‘Helaas! Ik heb te lang gewacht. De donkere tijger van de dood besluipt me. Ik zal dood zijn voor de zon ondergaat.’

‘Is de taak die u me wilt opdragen belangrijk?’

‘Van het allergrootste belang.’

‘Wat moet ik doen?’ vroeg Taita.

‘Ik was van plan om u te bewapenen voor de strijd die voor u ligt, maar nu heb ik van de apsara’s gehoord dat u een eunuch bent. Dat wist ik niet voordat u hier aankwam. Ik kan mijn kennis niet op u overdragen op de manier die ik in gedachten had.’

‘Hoe wilde u dat dan doen?’

‘Door lichamelijke overdracht.’

‘Ik begrijp u weer niet.’

‘Er zou geslachtsgemeenschap tussen ons voor nodig zijn geweest. Vanwege uw verminking is dat niet mogelijk.’ Taita zweeg. Kashyap legde een

verschrompelde, klauwachtige hand op zijn arm. Zijn stem was vriendelijk toen hij zei: 'Ik zie aan uw aura dat ik u beledigd heb door over uw vermindering te spreken. Dat spijt me, maar ik heb nog maar weinig tijd en ik kan er geen doekjes om winden.'

Taita bleef zwijgen, dus vervolgde Kashyap: 'Ik heb besloten de overdracht op Samana te doen. Zij heeft ook de juiste geest. Wanneer ik dood ben, zal zij op u overdragen wat ze van mij te weten is gekomen. Het spijt me dat ik u van streek heb gemaakt.'

'De waarheid is misschien pijnlijk, maar dat kunt u niet helpen. Ik zal doen wat u van me vraagt.'

'Blijf dan bij ons terwijl ik alles wat ik bezit, alle kennis en wijsheid die ik in mijn lange leven verzameld heb, aan Samana doorgeef. Later zal zij die met u delen en dan zult u gewapend zijn voor de heilige onderneming die uw lotsbestemming is.'

Taita boog instemmend zijn hoofd.

Samana klapte hard in haar handen en twee vreemde apsara's kwamen de trap op. Ze waren allebei jong en mooi, de ene was een brunette en de andere was honingblond. Ze volgden Samana naar het kleine komfoor dat tegen de andere muur stond en hielpen haar met het vullen van een kom met scherp geurende kruiden die ze vervolgens boven de kolen liet trekken.

Toen de drank klaar was, brachten ze hem naar Kashyap. Terwijl het ene meisje zijn bevende hoofd stilhield, bracht het andere de kom naar zijn lippen. Hij dronk luidruchtig waarbij een beetje van de drank over zijn kin droop en daarna liet hij zich vermoeid op het matras terugzakken.

De twee apsara's kleedden hem teder en eerbiedig uit en goten toen aromatische balsem uit een albasten fles over zijn kruis. Ze masseerden zijn verschrompelde mannelijkheid teder, maar aanhoudend. Kashyap kreunde, mompelde iets en liet zijn hoofd heen en weer rollen, maar onder de bedreven handen van de apsara's en onder invloed van de drug, zwol zijn geslacht op.

Toen het helemaal stijf was, kwam Samana naar het matras toe. Ze tilde de rok van haar saffraankleurige gewaad tot haar middel op, zodat haar welgevormde benen en haar ronde, strakke billen zichtbaar werden. Ze ging schrijlings op Kashyap zitten, pakte toen zijn mannelijkheid in haar hand en bracht die bij zichzelf naar binnen. Toen ze eenmaal verenigd waren, liet ze haar rok zakken om hen af te schermen en begon ze zachtjes op hem naar voren en naar achteren te wiegen, terwijl ze tegen hem fluisterde:

‘Ik ben gereed om alles te ontvangen wat u me te geven hebt.’

‘Ik vertrouw het je graag toe.’ Kashyaps stem was zacht en schril. ‘Gebruik het wijs en goed.’ Weer liet hij zijn hoofd heen en weer rollen en zijn oude gezicht vertrok zich tot een afschuwelijke grimas. Toen verstijfde en kreunde hij en zijn lichaam bleef midden in een spasme steken. Een uur lang bewogen ze zich geen van beiden. Toen ademde Kashyap reutelend uit en hij zakte op het matras ineen.

Samana onderdrukte een kreet. ‘Hij is dood,’ zei ze met diep verdriet en compassie. Voorzichtig maakte ze zich van Kashyaps lijk los. Ze knielde naast hem neer en deed zijn lichte, starende ogen dicht. Toen keek ze Taita aan.

‘Vanavond zullen we zijn omhulsel bij zonsondergang cremen. Kashyap was mijn hele leven mijn beschermheer en mijn leidsman. Hij was meer dan een vader voor me. Nu leeft zijn essentie in me voort. Ze is één met mijn ziel geworden. Vergeef me, Magiër, maar het kan enige tijd duren voordat ik me van deze aangrijpende ervaring voldoende hersteld heb om voor u van nut te kunnen zijn. Wanneer dat gebeurd is, kom ik naar u toe.’

Die avond keek Taita, met Tansid aan zijn zijde, op het kleine, donkere balkon voor zijn kamer naar de brandstapel van abt Kashyap in de tempeltuinen beneden. Hij voelde het als een groot gemis dat hij de man niet eerder had leren kennen. Zelfs tijdens hun korte kennismaking was hij zich bewust geweest van de sterke connectie die tussen hen had bestaan.

Een zachte stem naast hem in het donker wekte hem uit zijn gemijmer. Hij keek opzij en zag dat Samana stilletjes naast hen was komen staan.

‘Kashyap was zich ook bewust van de band tussen jullie.’ Ze ging aan Taita’s andere kant staan. ‘U bent ook een dienaar van de Waarheid. Daarom heeft hij u zo dringend opgeroepen om hiernaartoe te komen. Tijdens de vleselijke gemeenschap waarvan u getuige bent geweest, het laatste grote offer dat hij voor de Waarheid heeft gebracht, heeft Kashyap me een boodschap voor u gegeven. Voordat ik dat doe, moest ik van hem uw geloof toetsen. Vertel me eens wat uw credo is, Taita van Gallala.’

Taita dacht een poosje na en toen antwoordde hij: ‘Ik geloof dat het universum het slagveld is van twee machtige legers. Het eerste is het leger van de goden van de Waarheid. Het tweede is het leger van de demonen van de Leugen.’